

după miezul nopții. Satisfacția de a fi trezit un astfel de interes a anulat oboseala și necazurile pricinuite de capriciile instalațiilor tehnice.

După spectacolul „de mare montare“ (cum ar spune cineva care ar vrea să ne facă reclamă) cu Atențiune, microbi!, am continuat munca de brigadă. Am dat din nou foarte multe spectacole în gospodăria colective, întreprinderi, spitale... Dar unde n-am dat? Astăzi, avem atât de multe programe, încît într-o jumătate de oră

putem pleca oriunde pentru a da un spectacol adecvat.

Am aflat mai tirziu că doctorița Zoraida Stoica și ceilalți membri ai brigăzii medicilor sînt toți purtători ai insignei „Pentru merite în munca sanitară“. Și ne-am adus aminte de cele câteva cuvinte pe care ni le-a spus la despărțire: „Nu am vrut să se spună niciodată că neglijam munca profesională din cauza activității artistice“. Într-adevăr nu fuseseră vorbe goale...

Cu brigada nu-i de glumit!

„Cînd s-a născut brigada artistică de agitație a secției de motoare, în 1955, atunci am debutat și eu în teatru. În meserie, «debutasem» în urmă cu doi ani, după ce absolvisem școala profesională metalurgică“, ne spune Ion Coman, ajustor-mecanic la secția motoare a Uzinelor „23 August“. Are 24 de ani, e căsătorit și tatăl unui copil — care a ajuns la vîrsta cînd orice pui de om silabisește primele cuvinte și, cutezător, întreprinde primele expediții prin cameră. Soția lui Ion Coman e și ea artistă amatoare, iar „cel mic“ va primi și el (probabil!), peste cîțiva ani, botezul scenei în vreun program artistic la... creșă.

Ion Coman lucrează într-un sector unde se cere o mare precizie. Unde sutimea de milimetru se cere a fi luată în seamă întotdeauna. Cînd l-am întilnit, lucra cu concentrarea unui ceasornicar la montarea blocului cilindru pentru motorul 120 c.p.; la un alt banc, îl așteptau pentru a fi asamblate și puse la probă chiulasele unui alt motor destinat extracției petrolului.

Știam că brigada artistică de agitație, din care face parte, este frunțașă. (Anul trecut, la concursul brigăzilor artistice, a luat premiul I pe raion și mențiune pe Capitală.) De aceea, l-am rugat să ne vorbească despre brigadă.

„Strungarul Cireșică Ilie dădea foarte multe rebuturi. Lucra neatent, neorganizat. A fost criticat într-un program

al brigăzii artistice. Întîmplarea a făcut ca fragmentul din program în care era vorba de el, să fie imprimat pe o bandă de magnetofon și retransmis la radio. Toate rudele și toți prietenii lui Cireșică au putut afla astfel că lucrează de mîntuială. Nu i-a convenit să ridice toți de el, și s-a îndreptat. Acum lucrează altfel, mai atent, mai bine, și dă numai lucru de calitate!“ Din această brigadă artistică face parte și Ion Coman.

O macara, un păianjen uriaș de metal de o formă ciudată, care se mișca deasupra halei încolo și încăoace, se opri în dreptul nostru și agăță cu un cîrlig de unul din firele de metal, un „motoras“ de vreo cîteva tone, gata montat.

„Macaraua aceasta, nu de mult, se defectase dintr-o pricină oarecare. Cei cărora le revenea repunerea ei în funcțiune, întîrziu s-o repare. Au fost criticați o dată de brigadă, n-au reparat-o. Au fost criticați a doua oară. Tot n-au luat nici o măsură. Pînă nu au reparat-o, brigada nu i-a lăsat o clipă în pace. Acum funcționează normal ca și mai înainte și nu mai face neajunsuri“. Din această brigadă face parte și Ion Coman!

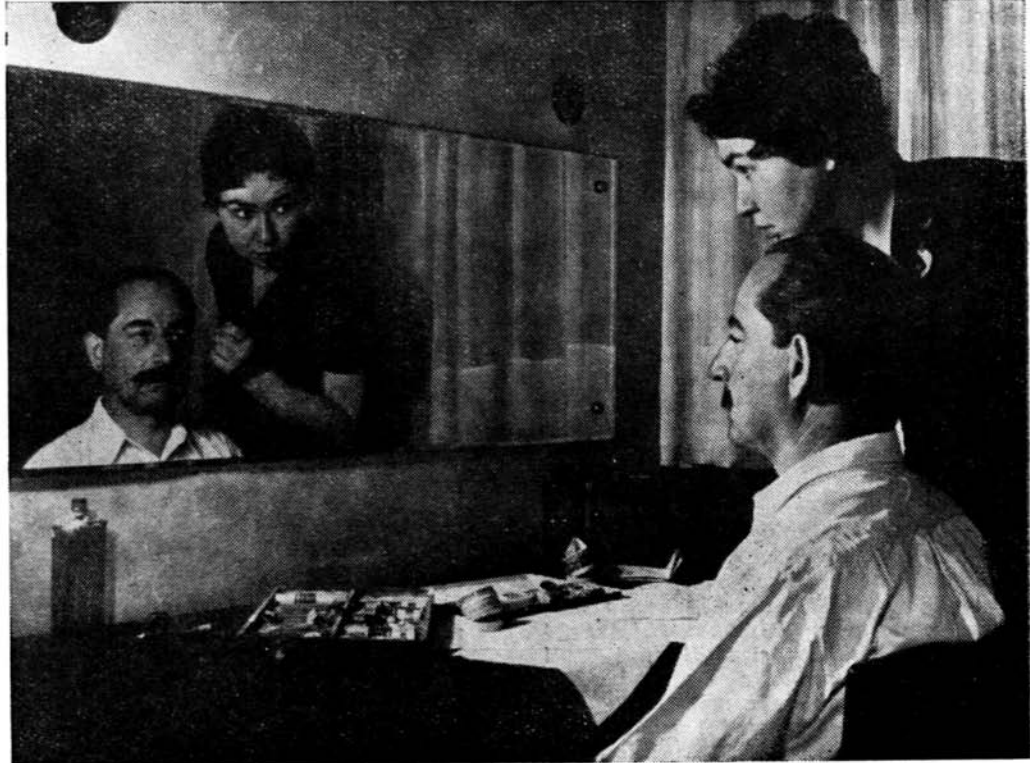
Ion Coman e așa cum trebuie să fie un membru al unei brigăzi artistice. Un muncitor exemplar. Un agitator. Un comunist.

Ilie Rusu

Un muncitor artist — un artist al muncii

Kolbai Iuliu nu mai e finăr. Ca ani. Are 55. Dar face parte din acea categorie de oameni care sînt într-un fel, fără a deveni celebri niciodată, poeți în viața de zi cu zi. Am auzit pentru

prima oară vorbindu-se de el la Casa de cultură „Petöfy Sandor“ din Capitală. Tovarășii lui de activitate artistică ne-au spus că e un adevărat animator al colectivului încă din anul

Kolbai Iuliu în cabină

1946. Lucrează la fabrica de încălțăminte „Kirov“. Ne-am dus și la locul de muncă. Aici oamenii ne-au declarat că frezorul Kolbai Iuliu e un maestru în profesiunea lui. Face parte din colectivul celor 45 de muncitori care au primit steagul de producție pe ramură.

Kolbai Iuliu e un om mărunțel, cu ochii vii, cu mișcări măsurate, dincolo de care ghicești agilitatea. La mașina de frezat pare un bijutier care șlefuește metale prețioase. În mîna lui, pantoful capătă forme armonioase, atrăgătoare. Întreaga lui personalitate e concentrată în clipa aceea în ochi și în mîini. Privindu-l, mi-am spus că dacă omul acesta ar fi chirurg, ar putea rezolva cu ușurință cele mai dificile operații. Pe lângă calitatea de fruntaș în muncă, de talentat actor amator, Kolbai Iuliu e și organizatorul unei grupe de partid din fabrică.

Spuneam că Kolbai Iuliu e un poet. Și nu am exagerat. Ca majoritatea constructorilor socialismului, el și-a transformat viața în poezie: materia primă a acestei poezii e munca. „Bucuria unei

activități profesionale bine îndeplinite îmi înaripează efortul artistic, iar bucuria pe care o am jucînd în diferite piese sporește randamentul muncii mele la fabrică.“ Așa ne-a spus.

Pînă azi, Kolbai Iuliu a interpretat numeroase roluri. I-am cerut să ne vorbească despre ele, dar nu știu cum, făcea ce făcea, și revenea mereu la prezent. „Acum în cinstea celui de-al III-lea Congres al partidului noi pregătăm sceneta *Citește și dă mai departe*. E vorba de acțiuni întreprinse de partid în ilegalitate, de împărțirea manifestelor. Interpretez rolul unui comunist care se sacrifică pentru ca ideea călăuzitoare a clasei sale să triumfe. Și mă voi bucura nespus de mult dacă voi izbuti să-l realizez cît mai convingător.“

Kolbai Iuliu e unul din milioanele de oameni cărora partidul nostru le-a dat o viață demnă, scăpată de sub blestemul exploatării, și care, în semn de mulțumire, au devenit poeți ai muncii.

Eugen Nicoară